

Us desitjo...

Som animals de desigs. Desitgem per fugir del dolor. El desig com a plaer s'ha entès sovint com l'absència de dolor (tot recordant Epicur). Dolor i plaer convergeixen; aquell que ha sofert molt reconeix molt més el plaer... Desitgem construir. No desitgem un "objecte", desitgem tot construir un conjunt. Per tant, desitgem "en conjunt". Per dir-ho d'una manera semblant a com ho expressa Deleuze: no som éssers passius moguts per un inconscient-magatzem, sinó que aquest magatzem (inconscient) és una fàbrica de producció constant.

La gran paradoxa del desig és que si es vol alliberar del desig, és el mateix desig que tracta d'alliberar-se de si mateix...Una espiral mai finita. I per altra banda, voler desitjar comporta l'anulació d'aquell desig. I és que qualsevol intent de racionalitzar el desig ens porta a grans paradoxes ja que es tracta d'un fenomen emocional. És el cervell emocional l'encarregat de dictar a la consciència l'objecte (conjunt) de desig.

Desitjar en sí no és bo ni dolent. És. El problema s'origina quan creiem que els objectes tenen la capacitat de complaure'ns i que són causa de la felicitat. Gastem i temps en buscar felicitat, però el plaer aconseguit s'esvaeix com el fum. I és que el desig treballa com una màquina infernal sense fre. Desitgem, idealitzem, i quan aconseguim el què novament el desig torna a ser present. Aquest vaivé provoca un barreig d'emocions de plaer i dolor infinit. I així, allò que creiem que ens evoca al plaer resulta que ens aporta infelicitat i dolor. I, amb aquest dolor a la butxaca, ens aboquem a un nou objecte de desig. I així, en aquest cercle dolor-plaer, anem vivint intentant trobar el sentit de les nostres vides.

Aleshores és quan cal aturar-se a pensar en la felicitat. Gràcies a la nostra capacitat intel·lectual podem discernir sobre el que ens convé i el que no. També la memòria ens ajuda a la tria dels desigs. Però ni la intel·ligència ni la memòria ens precisa de forma absoluta en el món del desig. Amb bona intel·ligència i memòria també ens podem veure abocats al penya-segat més abrupte.

L'anhel, el desig ens determina i ens fa ser el que som. I el sofriment és inevitable, ja que l'objecte sempre és més enllà de l'horitzó. És com la fina sorra que s'escapa de les nostres mans. És la fugacitat del plaer...

És el desig de posseir "coses" (conjunts) que ens facin feliços on radica el dolor perquè pensem que tot és permanent. I res ho és. El cotxe nou deixa de ser-ho l'endemà, la bellesa desapareix... Però, d'on ve el desig? Del jo. I què constitueix el Jo? L'experiència s'acumula en la memòria i produeix el vaivé del pensament, i aquest és inevitable. "Ergo", el desig també ho és.

I com dèiem a l'inici, desitgem per fugir del dolor, però de nou el retrobem.

"En els nostres amors cal que siguem com l'orquídia i la vespa. L'orquídia s'ha deixat contagiar per la vespa, adoptant els seus colors i formes, ha esdevingut vespa, no pas perquè l'orquídia vulgui ser com la vespa, sinó perquè ha incorporat el moviment de la vespa com a propi, de manera que constitueixi la manera d'atreure la vespa, de formar una composició orquídia-vespa. Alhora, la vespa es capturada per l'orquídia, esdevé orquídia, no perquè l'imiti, sinó perquè es deixa atrapar amb el seu moviment."

Deleuze

?que acabeu bé l'estiu i, als manresans i manresanes, bona Festa Major!